

Παιδιά μου αγαπημένα,

Γράφει κάπου ο αγ. Επιφάνιος Κύπρου:

«Ὡ καινών και παραδόξων πραγμάτων και θαυμάτων! Χθές Χριστός εκ νεκρών ήγειρε Λάζαρον, και σήμερα ο αυτός επί τον θάνατον έρχεται. Χθές άλλω, ως ζωή, ζωήν εχαρίσατο, και σήμερα ζωοδότης επί τον θάνατον έρχεται. Χθές Λαζάρου τα σπάργανα έλυσε, και σήμερα ο αυτός εν σπαργάνοις δεσμευθήναι εκών παραγίνεται».

Που σημαίνει:

«Χθες ο Χριστός τον Λάζαρο ανέστησε από τους νεκρούς και σήμερα έρχεται ο ίδιος στον θάνατο. Χθες σε άλλον έδωσε την ζωή. Και σήμερα ο ζωοδότης (αυτός που είπε πως είναι η ανάσταση και η ζωή) “επί τον θάνατον έρχεται”. Χθες έλυσε τα νεκρικά σπάργανα του Λαζάρου και σήμερα έρχεται στα Ιεροσόλυμα, για να δεσμευθεί ο ίδιος μέσα στα σπάργανα του θανάτου. Χθες η Βηθανία, η πατρίδα του Λαζάρου, εόρταζε, και σήμερα ολόκληρη η Εκκλησία απολαμβάνει την θεϊκή παρουσία. Χθες ο τετραήμερος Λάζαρος αναστήθηκε και σήμερα ο τριήμερος “επί πώλου όνου καθεσθείς”, επί τον σταυρόν και τον τάφον πορεύεται. Σήμερα γιορτάζουμε Βασιλική επίσκεψη».

Πώς έρχεται αυτός ο βασιλιάς;

Παλιά οι βασιλιάδες έμπαιναν σε μια πόλη με υπασπιστές και συνοδείες, άγριοι και γεμάτοι από απληστία και πλεονεξία. Μάλιστα πολλοί βασιλείς που μπήκαν μέσα στα Ιεροσόλυμα ως κατακτητές είχαν παραδώσει τους κατοίκους της πόλεως σε σφαγή. Μόνο ο Χριστός, που είναι ηγεμόνας όλου του κόσμου, η προσδοκία των εθνών, μπήκε μέσα χωρίς να τον ακολουθούν στρατόπεδα, αλλά «επί πώλου όνου», δηλαδή επάνω σε ένα γαϊδουράκι.

Ο Χριστός όταν κάθισε πάνω σε γαϊδουράκι

πρώτα-πρώτα εκπλήρωσε προφητεία του προφήτη Ζαχαρία (500 χρόνια προ Χριστού): «μη φοβού θύγατερ Σιών ιδού ο βασιλεύς σου έρχεταιί σοι, δίκαιος και σώζον αυτός, πραύς και επιβεβηκώς επί υποζύγιον και πώλον νέον».

Κυρίως όμως μας έδωσε υπόδειγμα ζωής,
μας διόρθωσε το βίο,
μας δίδαξε ταπείνωση.

Ταπείνωση που δεν είναι ούτε ταπεινολογία, ούτε ταπεινοσχημία.
Ταπείνωση που είναι χάρις και δωρεά Χριστού.

Ταπείνωση που τόσο ανάγκη έχουμε, ιδιαίτερα σήμερα, την εποχή της υπερφίαλης αλαζονείας μας, εξαιτίας της οποίας κτίσαμε χάρτινους πύργους της Βαβέλ που τώρα μπροστά στα μάτια μας γκρεμίζονται.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης μας δείχνει δύο τρόπους, για ν’ αποκτήσουμε την χάρη της ταπεινώσεως «το έχειν εαυτόν υποκάτω πάντων και το επιγράφειν Θεώ τα κατορθώματα. Και το μεν πρώτον αρχή, το δε δεύτερον τέλος», δηλαδή να τοποθετεί κανείς τον εαυτό του πιο κάτω από όλους και να αποδίδει τα κατορθώματά του στον Θεό.

Το πρώτο είναι η αρχή του πνευματικού αγώνος, το δε δεύτερο είναι το τέλος, δηλαδή ο καρπός.

Ακόμη ο Κάλλιστος ο Πατριάρχης γράφει πως είναι δυνατόν να έχει κανείς ταπείνωση και να

σωθεί, έστω και αν δεν έχει κάνει καλά έργα: Ο τελώνης δεν έκανε κανένα καλό έργο. Επειδή όμως είχε ταπείνωση, σώθηκε. Το ίδιο και ο ληστής. Και μπορεί να έχουμε καλά έργα χωρίς ταπείνωση και να κατακριθούμε όπως ο Φαρισαίος.

Η ταπείνωση είναι το αλάτι των αρετών. Κάνει τον άνθρωπο υιό του Θεού. Έστω και αν φθάσει κάποιος στην κορυφή των αξιωμάτων, παραμένει ταπεινός. Είναι σαν τον Ιησού, που μπήκε σήμερα στα Ιεροσόλυμα, «ἐπὶ πάλου ὄνου καθεσθείς».

Και αν κάποιος ρωτήσει τί μπορεί να μας βοηθήσει στην απόκτηση της ταπείνωσης, ακούστε ένα πρακτικό απ' τα πολλά που συμβουλεύει ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος:

«Όταν σου έλθει ο λογισμός της υπερηφανίας, και σου λέγει “μνημόνευσον των αρετών σου”, δηλαδή να θυμάσαι τις αρετές σου, τι πετυχημένος άνθρωπος είσαι. Εσύ να απαντάς: “βλέπε την πορνείαν σου”, βλέπε την ανήθικη καρδιά σου, τα πάθη σου, τα ελαττώματά σου, βλέπε τα χάλια σου, και θα ταπεινωθείς».

Η σημερινή μέρα όμως,
παιδιά μου, (όπως ήδη είπαμε)
συνδέεται και με τη χθεσινή Ανάσταση του Λαζάρου.

«Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος», ψάλλαμε πριν από λίγο, «ἐκ νεκρῶν ἡγειρας τὸν Λάζαρον Χριστὲ ὁ Θεός».

Ο Χριστός χθες έρχεται –ίσως για πρώτη και τελευταία φορά στην επί γης ζωή Του– σε νεκροταφείο. Και δακρύζει!!!

Ο Θεός κατέβηκε στο νεκροταφείο μας και δακρύζει! Δείχνοντάς μας για μια ακόμη φορά ότι δεν είναι Θεός απόμακρος, αλλά Θεός δίπλα μας!!

Ήλθε για να κλάψει στον τάφο κάποιου, που τον ονόμασε «φίλο» του. Όμως, ο Κύριος της δόξης δεν κατέβηκε μόνο γι' αυτό. Δεν άφησε τον θρόνο του απλώς για να μοιραστεί τα δάκρυά μας.

Ήλθε για να σταματήσει τα δάκρυα, όχι μόνο της Μάρθας και της Μαρίας, αλλά και τα δάκρυα όλου του κόσμου. Μας το λέει ένα τροπάριο της εορτής: «Ἐπὶ φίλῳ δακρύσας, τὸ τῆς Μάρθας δάκρυον ἔπαυσας, Οἰκτίρμον· Καὶ πάθει ἔκουσίῳ, ἀφείλες πᾶν δάκρυον ἐκ προσώπου, τοῦ λαοῦ σου».

«Για το φίλο δάκρυσες, και σταμάτησες τα δάκρυα της Μάρθας, Οικτίρμον. Και με το εκούσιό σου πάθος αφαίρεσες τα δάκρυα απ' το πρόσωπο των ανθρώπων».

Έρχεται στα Ιεροσόλυμα, για να σταματήσει όλου του κόσμου τα δάκρυα, με την άκρα ταπείνωση τού εκουσίου πάθους του και του δικού του θανάτου. Ναι.

Η παύση των δακρύων και των βασάνων μας θα είναι καρπός του δικού του, όχι απλώς πόνου, αλλά σταυρικού θανάτου. Έρχεται και μας φωνάζει: «ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἔχετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

«Επί σφαγὴν έρχεται».

Σπεύδει. Επείγεται. Βιάζεται. Για τη σωτηρία μας!!! «Θανάτῳ θάνατον επάτησεν» και «εξήλθεν νικῶν και ἵνα νικήσῃ».

Και ενώ έρχεται να σκουπίσει τα δάκρυά μας, ο ίδιος του κλαίει.

Δεν κλαίει για τους νεκρούς, που είναι μέσα στα μνήματα, αλλά γι' αυτούς που περπατάνε δήθεν «ζωντανοί» έξω από τα μνήματα. Κλαίει γι' αυτούς που δεν πίστεψαν στη θεότητά του και τον βλέπουν μόνο σαν δάσκαλο της αγάπης ή κοινωνικό αναμορφωτή.

Κλαίει και για μας, που μόνο στις «μπόρες» τον θυμόμαστε και τον καλούμε λέγοντας «εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος», ενώ στις «λιακάδες» τον ξεχνάμε και –όχι σπάνια– τον σταυρώνουμε με τις αμαρτίες μας.

Για μας που τη μια του δίνουμε υποσχέσεις αιώνιας πίστης και σε λίγο τον «πουλάμε» για κάτι που μας δέλεασε, συχνά και για λιγότερο από 30 αργύρια.

Τα παλιά χρόνια όταν άρχιζε στα μοναστήρια η νηστεία της Μεγάλης Σαρακοστής, οι μοναχοί έφευγαν και πήγαιναν στην έρημο και εκεί ο κάθε ένας έκανε νηστεία αυστηρή και αγρυπνία και προσευχή πολλή. Την Κυριακή των Βαΐων μαζεύονταν στο μοναστήρι. Τόση ήταν η χαρά τους όταν έφθασαν στο μοναστήρι που έβλεπαν ο ένας τον άλλον, ώστε έψαλλαν όχι μία και δύο, αλλά πολλές φορές το εξής τροπάριο:

«Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε, καὶ πάντες αἴροντες, τὸν Σταυρόν σου λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Κάνε, Κύριε, εσύ που μας διδάσκεις την ταπείνωση και ήλθες να στεγνώσεις τα δάκρυα απ' τα μάτια μας.

Κάνε, Κύριε, γρήγορα να αρθεί το επιτίμιο της ακοινωνησίας, να βγούμε απ' την απομόνωση και την εγκλεισμό, όχι των σπηλιών, αλλά των σπιτιών και να ξαναγεμίσουμε τους ναούς μας.

Να ψάλλουμε «Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε», να υποσχεθούμε ότι θα σηκώσουμε, μέχρι τέλους, με υπομονή το σταυρό μας, να είναι η ζωή μας ένα «Εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος ἐν Ὄνόματι Κυρίου».

Αμήν.